

Arrest

nr. 244 844 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 april 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 16 maart 2020 bij arrest nr. X.

1.3. Op 15 juni 2020 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Barquisimeto in de staat Lara. In 2013 behaalde u uw diploma rechten aan de Universiteit Fermín Toro en in datzelfde jaar begon u te werken voor toenmalig burgemeester van Barquisimeto, Alfredo Ramos, als politiek coördinator en juridisch opvolger. In 2016 werd Ramos als burgemeester vervangen door Luis Jonas Reyes, die door Maduro naar voren was geschoven. In 2017 en 2018 werkte u als advocaat en juridisch opvolger voor de oppositiepartij La Causa R.

Op 28 december 2018 kreeg u een telefonische oproep waarin u met de dood bedreigd werd, aangemaand werd om te stoppen met uw politiek werk en om tweehonderdduizend bolivar te geven. De belagers bleven u lastigvallen en u kreeg zoveel schrik dat u zevenduizend bolivar stortte op een rekeningnummer. Drie personen kwamen hierop kwaad naar uw huis omdat ze dat bedrag te laag vonden en zij sloegen u. U diende hiervoor op 2 januari 2019 klacht in bij het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) bij de Dienst Afpersing en Ontvoering. Uit onderzoek van die politieafdeling bleek dat het om R15 ging, een bende die actief is in Barquisimeto. Op 1 april 2019 werd u opnieuw lastiggevallen door een groep colectivos (paramilitairen) op motorfietsen die u bedreigden, bestalen en zeiden dat u moest ophouden met uw werk. Op 5 april 2019 deed u opnieuw aangifte bij het CICPC.

Eén dag later, op 6 april 2019, verliet u Venezuela en kwam u met het vliegtuig via de Dominicaanse Republiek naar België, waar u aankwam op 8 april 2019 en aan de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela zou worden gedood door aanhangers van het regime van Nicolás Maduro en dat u zou worden gediscrimineerd vanwege uw homoseksualiteit. In Colombia vreest u eveneens discriminatie vanwege uw geaardheid.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Venezolaans en uw origineel Colombiaans paspoort neer, een kopie van een medisch verslag van een cardioloog d.d. 2 april 2019 waaruit blijkt dat u een hoge bloeddruk en een paniekstoornis had, een kopie van een bewijs van goed gedrag en zeden, een kopie van een brief ter bevestiging van uw werk als politiek coördinator voor Alfredo Ramos, een kopie van een brief ter bevestiging van uw lidmaatschap bij La Causa R, een kopie van uw klacht bij het CICPC d.d. 2 januari 2019, een kopie van uw klacht bij het CICPC d.d. 5 april 2019, een kopie van uw rechtendiploma, een kopie van een foto van een wonde aan uw hoofd, een kopie van uw baliebadge, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw sociale zekerheidskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een medisch attest van het asielcentrum in België d.d. 17 april 2019 waaruit blijkt dat u een litteken heeft, en een krantenartikel d.d. 17 april 2019 over discriminatie ten opzichte van een homokoppel in Colombia.

Op 30 april 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot verder onderzoek. Op 5 juli 2019 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor tekende u op 15 juli 2019 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

De Raad stelde in het arrest van 18 maart 2020 vast dat de commissaris-generaal in de beslissing d.d. 5 juli 2019 erkende dat personen met een homoseksuele geaardheid in Colombia een kwetsbare groep vormen en deze personen door UNHCR worden beschouwd als een potentieel risicoprofiel. Om die reden achtte de Raad het essentieel dat wordt nagegaan of er in Colombia een adequate bescherming aanwezig is, zo er zich problemen zouden voordoen wanneer u zich in dat land vestigt. Echter werd hieromtrent niet gemotiveerd door het CGVS. Evenmin bevatte het administratief dossier voldoende informatie die hier een helder licht op werpt. Om deze redenen werd de beslissing vernietigd en voor verder onderzoek teruggestuurd naar het CGVS.

B. Motivering

Op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier is het CGVS van oordeel dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de medische attesten die u neerlegde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud blijkt dat u een hoge bloeddruk en een paniekstoornis heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, en werd u zowel bij aanvang als gedurende het persoonlijk onderhoud herinnerd aan het feit dat u mocht pauzeren indien u dat wenste (CGVS, p.2, p.17). Er werden dan ook effectief meerdere pauzes ingelast. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van de onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgend op het persoonlijk onderhoud door het CGVS wordt besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in art. 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Om te beginnen stelt het CGVS vast, op basis van uw verklaringen en de documenten die u neerlegde, dat u zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit (CGVS, p.2; documenten 15 en 16). Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dat laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. Indien een verzoeker in een van deze landen geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aantoon, dan volstaat dit om het verzoek om internationale bescherming te verwerpen.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Venezuela, haalde u aan dat u in het geval van een terugkeer vreest om vermoord te worden door een paramilitaire groepering gelinkt aan het regime van president Maduro en dit omwille van uw talrijke politieke activiteiten in het verleden (CGVS, p.13-14). U vreest er ook te worden vernederd en gediscrimineerd vanwege uw homoseksualiteit, hetgeen u staft aan de hand van persoonlijke ervaringen uit het verleden (CGVS, p.5-6, p.19). Hierbij dient te worden aangehaald dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. Het gegeven dat u daar herhaaldelijk het slachtoffer werd van afpersing en dat u er op het hoofd geslagen werd, alsook de algemene situatie voor homoseksuelen in Venezuela, doen vermoeden dat een terugkeer naar Venezuela, in uw specifieke geval, uitgesloten lijkt en dat uw vrees ten opzichte van Venezuela als gegrond wordt beschouwd.

U heeft echter, zoals eerder reeds vermeld werd, een dubbele nationaliteit, wat maakt dat het CGVS eveneens uw vrees ten aanzien van buurland Colombia dient in acht te nemen. Rekening houdend met uw geaardheid werd deze met de nodige omzichtigheid onderzocht. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u hieromtrent dat Colombia een van de ergste landen ter wereld zou zijn voor homoseksuelen en dat de discriminatie daar volgens u nog erger zou zijn dan in Venezuela; om die redenen zou u nooit overwogen hebben om zich daar te gaan vestigen (CGVS, p.20). U vreest in het bijzonder dat u in Colombia geen partner zou kunnen hebben en daarom zou u er naar eigen zeggen nooit kunnen werken (CGVS, p.21-22).

Allereerst wordt er na onderzoek vastgesteld dat er in Colombia momenteel geen systematische of collectieve vervolging plaatsvindt ten opzichte van homoseksuelen en dat het land, integendeel, een uiterst vooruitstrevende positie aanneemt op het vlak van LGBTQ-rechten (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS beschikt dan ook over voldoende betrouwbare bronnen die dit aantonen. Om dit te illustreren vermeldt het World Report 2020: Colombia van Human Rights Watch uit 2020 (p.149; beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/colombia>), onder andere, dat homokoppels sinds 2015 het recht hebben een kind te adopteren

en sinds 2016 kunnen trouwen voor de wet. Deze bevindingen worden ook bevestigd het rapport *Colombie - La situation des minorités sexuelles et de genre* van het Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides van 20 september 2018 (OFPRA, p. 4-6, beschikbaar op https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/1804_col_lgbti.pdf), waaruit eveneens volgt dat het wetgevend kader voor de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap er het voorbije decennium zeer sterk op vooruit gegaan is. Volgens bepaalde experten is Colombia op dit vlak zelfs een van de meest progressieve landen, hetgeen blijkt uit een artikel in de Colombiaanse krant *El Tiempo* op 30 juni 2019 (beschikbaar op <https://www.eltiempo.com/colombia/otras-ciudades/como-esta-colombia-en-derechos-lgbti-382624>; zie ook vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dit alles maakt dat uw verklaring in verband met de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, alsook de vergelijking met buurland Venezuela, op foutieve informatie gebaseerd is en dus niet klopt.

Ondanks de gunstige Colombiaanse wetgeving is het CGVS er zich van bewust dat er in de praktijk wel degelijk vooroordelen zijn vanuit de bevolking en dat er discriminatoire praktijken plaatsvinden tegenover leden van de LGBTQ-gemeenschap. Dit blijkt eveneens uit het rapport van het OPFRA (zie hierboven). Hoe betreurenswaardig deze incidenten ook zijn, dient er te worden onderstreept dat deze veelal doelgericht van aard zijn. Het loutere feit dat u een andere geaardheid heeft, volstaat daarom niet om te concluderen dat u daarom persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat u wegens diezelfde feiten een reëel risico op “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen” zou lopen in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Om effectief aanspraak te maken op internationale bescherming dringt er zich een specifieke evaluatie op en dient een verzoeker dus in concreto zijn vrees voor vervolging of ernstige schade te funderen, conform de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia* van de UNHCR van september 2015 (p.48-49, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>). Doorheen uw verklaringen was u echter niet in staat dit aan te tonen. Zo gaf u eerst en vooral aan dat u nooit in Colombia bent geweest en dat u nooit de intentie had om daarheen te reizen (CGVS, p.20), wat maakt dat uw beweerde vrees enkel hypothetisch van aard is. Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud de ruimte gegeven werd om dit specifiek toe te lichten, antwoordde u dat u zich baseerde op informatie uit het nieuws en sociale media (CGVS, p.20). Ook deze verklaring is niet afdoende, gezien de inconsistentie met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie hierboven). Verder haalde u het voorbeeld aan van een Venezolaanse vriend die eveneens homoseksueel is en enige tijd in Colombia zou hebben verbleven (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen zou hij omwille van zijn geaardheid gepest zijn en zou hij bekogeld zijn met stenen (CGVS, p.21). Gezien dit een geïsoleerd voorval betreft dat louter gebaseerd is op blote beweringen en dit incident geen betrekking heeft op uw individuele toestand, staat het voorbeeld evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade in uw geval. Bovenstaande vaststellingen maken dat u een vrees voor vervolging of ernstige schade omwille van uw geaardheid niet aannemelijk maakt.

Voorts blijkt uit de informatie aanwezig op het CGVS dat er, in het mogelijke geval van een discriminatoir feit, wel degelijk bescherming voorhanden is vanuit de Colombiaanse autoriteiten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. In ieder geval wijst het United States Department of State (USDOS), bijvoorbeeld, er in haar 2019 Country Report on Human Rights Practices: Colombia van 11 maart 2020 (p. 31, beschikbaar op <https://www.state.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/colombia/>) op dat er effectieve maatregelen genomen werden en worden om de doeltreffendheid van bescherming te verhogen bij LGBTQ-gerelateerde misdrijven. Zo wordt er een gecoördineerd agentschap beschreven dat de verschillende Colombiaanse ordediensten, waaronder het parket en de politie, sensibiliseert hieromtrent. Er wordt ook vermeld dat het Colombiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken campagne blijft voeren om de verworven rechten van de LGBTQ-gemeenschap te vrijwaren. Daarnaast wordt er in een ander rapport, namelijk *Colombia: Treatment of sexual minorities; availability of state protection and support services (2012-June 2015)* van de Canadese Immigration and Refugee Board van 24 juni 2015 (beschikbaar op <https://irb-cisr.gc.ca/en/country-information/rir/Pages/index.aspx?doc=455969&pls=1>), gewag gemaakt van talrijke hulpposten in Colombia die psychologische, medische en juridische bijstand bieden aan slachtoffers van onder andere LGBTQ-gerelateerd geweld (CAIVAS – Centros de Atención e Investigación Integral a las Víctimas de Delitos Sexuales). Volgens hetzelfde rapport blijft de Colombiaanse politie eveneens inzetten op preventie om de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap te beschermen. Ten slotte maakt het OPFRA-rapport van 28 september 2018 (p.14-15; beschikbaar op <https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/>

files/1804_col_lgbti.pdf) een oplistijng van talrijke NGO's en andere associaties in Colombia die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTQ-beweging in het land en allerhande steun bieden aan leden, zoals Colombia Diversa (zie ook <https://colombiadiversa.org/>), Caribe Affirmativo (zie ook <https://caribeaffirmativo.lgbt/>) en de Santamaría-stichting (zie ook <https://www.sfcolumbia.org/>). Het voorgaande toont aan dat, in het hypothetische geval van een discriminatoir feit omwille van uw geaardheid in Colombia, er afdoende en betekenisvolle bescherming ter plekke voorhanden is.

Als laatste wenst het CGVS aan te stippen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een normaal leven voor u in Colombia onmogelijk zou zijn. Zoals eerder aangegeven bezit u de Colombiaanse nationaliteit, wat u integraal toegang verschaft tot alle rechten en middelen die andere staatsburgers van het land ook genieten, waaronder toegang tot de arbeidsmarkt, de gezondheidszorg en alle andere diensten. Bovendien is uw moedertaal Spaans, bent u in het bezit van een academisch diploma rechten en hebt u professionele ervaring als advocaat, ambtenaar en handelaar, hetgeen uw kansen nog meer verhoogt om in Colombia positief te kunnen aarden (CGVS, p.3). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit Venezuela reeds enige tijd naar Chili gereisd bent (CGVS, p.12-13), wat aantoont dat u over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt. Dit alles wijst erop dat u, in het algemeen, een menswaardig bestaan kan uitbouwen in Colombia.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS ziet verder geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Overeenkomstig art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de

beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific-regio (Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific-regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden hebben afgespeeld en de door u neergelegde documenten daaromtrent, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek niet tot een andersluidende appreciatie zou kunnen leiden betreffende de gegrondheid van uw verzoek. In de mate dat u verwijst naar uw hoge bloeddruk en paniekstoornis, waarvoor u medicijnen neemt (CGVS, p.11) en hiervoor een attest neerlegde, wijst het CGVS erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling en Venezuela en Colombia en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel, zoals vervat in art. 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in art. 9 ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het andere document dat u neerlegde met betrekking op Colombia, namelijk het nieuwsartikel, wordt hierin louter een incident van homofobie in een winkelcentrum beschreven. Uit dit artikel blijkt geenszins dat er in uw persoonlijk geval redenen zouden zijn om aan te nemen dat u blootgesteld zou worden aan vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u mag teruggeleid worden naar Colombia. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar Venezuela.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 16 maart 2020 met nr. 234 077. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over voormelde rechtsregels en -beginselen, wijst verzoeker in een eerste onderdeel op het gezag van gewijsde van het arrest nr. 234 077 van 16 maart 2020. In dit arrest werd vastgesteld dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten. Tevens bemerkte de Raad in dit arrest: *“De Raad stelt evenzeer vast dat verzoekers seksuele geaardheid niet in vraag wordt gesteld. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de situatie voor homoseksuele personen in Colombia op dit ogenblik complex is en dat deze personen er een kwetsbare groep vormen. De commissaris-generaal stelt zich ervan bewust te zijn dat de situatie van homoseksuele personen in Colombia niet gemakkelijk is, dat er zich problemen kunnen voordoen en dat er zich eventueel discriminatie kan voordoen. Dit blijkt ook uit het nieuwsartikel dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten', nr. 14) en uit de informatie waaraan verzoeker in het verzoekschrift refereert.”* Volgens verzoeker tracht het CGVS nu te stellen dat homoseksuelen in Colombia geen deel uitmaken van een kwetsbare groep door te verwijzen naar de progressieve wetgeving die er wordt uitgevaardigd, met verwijzingen naar verschillende rapporten en één passage uit een interview van juni 2019 waaruit zou blijken dat Colombia één van de meest progressieve landen is. Verzoeker meent dat het CGVS daardoor het gezag van gewijsde van voormeld arrest schendt.

Verzoeker betoogt verder dat het onredelijk is om te verwachten dat een persoon die de dubbele nationaliteit heeft, Venezolaan en Colombiaan, nooit in Colombia heeft verbleven en een duidelijke vrees koestert voor vervolging ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten, concreet zou kunnen bewijzen dat hij persoonlijke redenen heeft om een vervolging te vrezen maar dat er rekening dient te worden gehouden met het te verwachten risico op vervolging. Hij citeert hierbij uit het arrest nr. 234 077 van 16 maart 2020: *“Hoewel de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat in overeenstemming met wat bepaald wordt in de "Guidelines" van UNHCR voor Colombia een verzoeker om internationale bescherming concreet dient te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen. kan in casu verzoeker worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij dit niet kan aantonen daar hij nooit eerder in Colombia heeft verbleven. Ook de Raad acht het opleggen van een dergelijke bewijslast aan een persoon die zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit heeft doch nooit in Colombia is geweest, en waarvan uitdrukkelijk wordt erkend dat hij "een duidelijke vrees koestert voor vervolging ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten" onredelijk. Zoals*

verzoeker terecht stelt, dient rekening te worden gehouden met het te verwachten risico op vervolging en kan van hem niet worden verwacht dat hij eerst naar Colombia gaat vooraleer in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus."

Verzoeker meent dat waar het CGVS opnieuw stelt dat hij zijn vrees dient te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid te vrezen, het CGVS het gezag van gewijsde van het arrest nr. 234 077 van 16 maart 2020 schendt. Het feit dat verzoeker tot nu toe nooit in Colombia is geweest en dat zijn vrees dus hypothetisch is, is geen nieuw element, alsook de bedenkingen van het CGVS met betrekking tot het voorval van zijn vriend. Opnieuw legt de verwerende partij een onredelijke bewijslast op hem om zijn vrees aan te tonen, aldus verzoeker.

Rekening houdende met het feit dat verwerende partij erkent dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen en door de UNHCR als een potentieel risicoprofiel worden beschouwd, moet er volgens verzoeker worden nagegaan welke beschermingsmogelijkheid aanwezig zijn, zouden er zich problemen voor hem voordoen in Colombia, omwille van zijn seksuele geaardheid, zoals de Raad in het arrest nr. 234 077 stelde: *"Aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat personen met een homoseksuele geaardheid in Colombia een kwetsbare groep vormen en deze personen door UNHCR worden beschouwd als een potentieel risicoprofiel, acht de Raad het essentieel dat wordt nagegaan of er voor verzoeker in Colombia een adequate bescherming aanwezig is, zo er zich problemen zouden voordoen wanneer hij zich in dat land vestigt."*

In een tweede onderdeel bespreekt verzoeker vervolgens de landeninformatie over het lot van homoseksuelen en de beschermingsmogelijkheden in Colombia.

Hij licht toe:

"De door verwerende partij toegevoegde informatie (OFPRA, 20 september 2018, Colombie : la situation des minorités sexuelles) geeft een genuanceerd beeld van de Colombiaanse situatie voor homoseksuelen in Colombia.

Eenzijds bestaat er een legaal kader ter bescherming van de leden van de LGBT gemeenschap (pp. 3-6)

Anderzijds is de sociale houding ten aanzien van homoseksualiteit in Colombia heel intolerant en er wordt regelmatig melding gemaakt van agressies, geweld en maatschappelijke discriminaties tegen LGBT-personen. Dit bevestigt de kwetsbaarheid van homoseksuele personen in Colombia.

Ook de drie experts die een interview gaven in het kader van de Gay Pride in Colombia bevestigen deze dichotomie tussen het legaal kader en de maatschappelijke aanvaarding: (...)

Het rapport van OFPRA stelt dat het aantal moorden verminderd in het algemeen maar niet het aantal moorden tegen leden van de LGBT-gemeenschap. In tegendeel, de bedreigingen tegen leden van de LGBT-gemeenschap zijn in de stijger. Straffeloosheid ligt hoog en geen bescherming kan worden verkregen (OFPRA, pp 12-13). Ook de nationale autoriteiten (de politie) pleegt geweld tegen leden van de LGBT-gemeenschap (OFPRA pp. 16-17).

De internationale mensenrechteninstellingen benadrukken ook het bestaan van dit paradox tussen enerzijds de progressieve wetgeving en anderzijds de dagelijkse realiteit waar dit corpus geen enkele effectiviteit krijgt (OFPRA pp. 18-19).

Deze informatie wordt bevestigd door eerste hand informatie opgesteld door Colombia Diversa, een Colombiaanse organisatie die de rechten van de LGBT-gemeenschap verdedigt (zie stukken 3 en 4).

Stuk 3 is een rapport die specifiek gaat over het aantal moorden tegen homoseksuelen in verschillende landen van Centraal- en Zuid-Amerika. In dit rapport wordt gesteld dat de boodschap die zich achter dit geweld schuilt duidelijk is : le LGBT personen moeten hun seksuele identiteit verbergen in ruil voor het behouden van hun leven (p. 6 : El mensaje detras de estas violencias es claro: la personaos LGBTI deben ocultar se sexualidad e identidad a cambio de mantenerse con vida.)

De Colombiaanse situatie is ook uitgelegd als een paradox : enerzijds progressieve arresten van het grondwettelijk hof en een progressieve regelgeving. Anderzijds blijft de discriminatie het geweld en de haat tegen homoseksuelen zeer hoog en zijn de indicatoren onrustwekkend (zie stuk 3 p. 21)

Deze indicatoren zijn de volgende : tussen 2014 en 2019 werden 89% van de moorden in Colombia, Mexico en Honduras gepleegd. 43% enkel voor Colombia (zie stuk 3, pp. 22-23) In verhouding met de totale bevolking zijn er in Colombia, met uitzondering van Honduras, de meeste slachtoffers te betreuren (pp. 23-24).

Uit deze cijfers blijkt heel duidelijk dat homoseksuelen in Colombia een hoog risico lopen op moord louter omwille van hun seksuele geaardheid.

Niet alleen worden homoseksuelen vermoord in Colombia. Zij zijn ook regelmatig het voorwerp van geweld en bedreigingen. Deze moorden en schendingen van de basisrechten met haat motieven gebeuren in straffeloosheid van de auteurs ervan.

Dit blijkt ook uit stuk n° 4 die een gedetailleerder beeld schets van de Colombiaanse situatie.

De bedreigingen en het plegen van geweld treft niet enkel de vertegenwoordigers van de LGBT-gemeenschap maar hangt vooral af van de zichtbaarheid van de persoon. Verschillende personen die geen activisten zijn noch leden van organisaties werden bedreigd louter omwille van hun zichtbaarheid in hun buurt of regio omdat zij zich niet verborgen hielden (stuk 4., p. 66). Een nieuw fenomeen is een bedreiging onder de vorm van 'sociale opkuis' (vertaling van het Spaans: *limpieza social*) waar homoseksuelen worden bedreigd en gevraagd te verdwijnen van het publiek leven, en geassocieerd met delinquenten en druggebruikers (stuk 4, pp. 67-68) samengevat in de zin *cambian o se mueren* (vertaling : zij zullen veranderen of sterven). Hieruit blijkt dat het risico vervolgd te worden louter omwille van zijn seksuele geaardheid aanzienlijk is.

Belangrijk in dit verband is uiteraard dat verzoeker nooit in Colombia heeft geleefd en dus ook niet vertrouwd is met dit land. Om deze redenen is het aannemelijk dat hij het gevaar zeker niet even goed zal kunnen inschatten dan iemand die zijn hele leven in dit land leefde. Hij heeft ook geen familiaal of sociaal netwerk waarop hij zou kunnen terugvallen in geval van problemen. Dit gegeven is een verzwarende omstandigheid dat zijn vrees versterkt.

Belangrijk moet ook worden gesteld dat verzoeker nooit in Chili is gaan wonen. De passage van het persoonlijk onderhoud waarnaar verwerende partij verwijst betreft zijn intentie om naar Chili te gaan. Effectief is hij er niet geweest. Dit motief vindt dus geen steun in het administratief dossier.

Het rapport hernomen in stuk n° 4 bevestigt ook de straffeloosheid van auteurs van politiegeweld en geweld in het algemeen (pp. 40-56). Ook het gerechtelijk systeem faalt regelmatig (pp. 76-99, maar precies pp 96-99).

Gezien deze structurele tekortkomingen maakt verwerende partij een beoordelingsfout wanneer zij stelt dat er een daadwerkelijk bescherming beschikbaar is op basis van het bestaan van :

1. Sensibilisering van de ordediensten.
2. Campagnes van het Colombiaans Ministerie van Binnenlandse Zaken om de rechten van de LGBT-gemeenschap te vrijwaren.
3. het bestaan van hulpposten om psychologische, medische en juridische bijstand te bieden aan slachtoffer van LGBT-gerelateerd geweld.
4. het inzet op preventie door de politie om de LGBT-gemeenschap te beschermen.
5. Het bestaan van NGO's en andere associaties die in zich in Colombia inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap; echter blijkt dat het juist deze NGO's en associaties die in hun rapportage stellen dat de bescherming van de nationale autoriteiten ontoereikend is en dat het vaker de autoriteiten zelf die geweld plegen tegen homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid.

Verwerende partij schendt aldus ook artikel 48/5, §2, 2de lid van de wet van 15.12.1980 aangezien niet kan worden besloten dat er een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van haatmisdrijven tegen homoseksuelen beschikbaar is in Colombia.

Verder kan ook worden verwezen naar de informatie waarnaar wordt gerefereerd in het verzoekschrift van 16 juli 2019 (pp. 5-8).

Verwerende partij kan dus niet worden gevolgd wanneer zij tracht te stellen dat homoseksuele personen geen kwetsbare groep vormen, rekening houdende met de inhoud van de boven geciteerde informatie en de richtlijnen van de UNHCR noch dat zij, zouden er problemen voorkomen, over een daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980 zouden beschikken.

Gezien de stellingen en het gezag van gewijsde van het arrest n° 234.077 van 16 maart 2020 die van dit laatste element een doorslaggevend onderdeel van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, rekening houdende met zijn achtergrond, zijn ervaring, zijn specifieke omstandigheden alsook het feit dat hij een gegronde vrees heeft ten plichte van de Venezolaanse autoriteiten.

Logischerwijze moet er worden besloten dat het statuut van vluchteling moet worden erkend aan verzoeker, gezien er geen bescherming voorhanden is in geval van terugkeer."

Verzoeker wijst verder op bijkomende elementen die in overweging genomen moeten worden. Hij zet uiteen:

"Verzoeker stelt dat hij ook niet veilig kan zijn in Colombia omwille van zijn vrees ten aanzien van de Venezolaanse autoriteiten.

Het blijkt inderdaad dat deze autoriteiten nauw samenwerken met verschillende Colombiaanse gewapende groeperingen in de grensregio in Venezuela. Dit blijkt immers uit de recente COI FOCUS van verwerende partij over Venezuela (COI Focus, Venezuela, Situatieschets, beschikbaar url: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situatieschets> pp. 11-16 en 26-30 specifiek voor de grensregio).

Het feit dat verzoeker specifiek geviseerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten die samenwerken met gewapende groeperingen die ook een aanwezigheid hebben in heel Colombia versterkt verzoekers vrees en kwetsbaarheid in dit land.

Dat dit niet louter en hypothetische vrees is blijkt ook uit de situatie van een vriend van verzoeker die ook lid was van de oppositie partij van verzoeker (La Causa R). Deze vriend, C.J.M.T. ontvluchtte zijn land in 2016 en werd in 2017 in Colombia aangevallen door twee personen die militaire kleren droegen. Ter staving van deze feiten legt verzoeker een getuigenschrift van die persoon neer, een kopie van zijn identiteitskaart; een woonstcertificaat van 2017 (tijdstip van de feiten), zijn aanklacht aan het parket (fiscalia general) van juni 2017 en een attest van zijn lidmaatschap van de organisatie la Causa R (alle documenten in stuk 5). Dit versterkt nog eens verzoekers vrees."

Verzoeker benadrukt in fine ook nog de noodzaak van een cumulatief onderzoek: *"Hoewel een risico-profiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan.*

Verwerende partij kan dus niet elk profielement apart onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82).

Rekening houdende met dit cumulatief effect moet er worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten opzichte van Colombia omwille van zijn seksuele geaardheid, en dus omwille van het behoren tot de sociale groep van homoseksuele personen, zonder dat er een daadwerkelijke bescherming voorhanden is in dit land. Het statuut van vluchteling moet hem worden erkend."

Verzoeker wijdt een derde onderdeel aan de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft aan dat uit de documentatie van de verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen het machtsvacuüm werd opgevuld door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin acht verzoeker het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord werd getekend en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Verzoeker stelt dat deze informatie is niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van vijf gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet echt relevant aangezien blijkt dat deze actueel zijn opgeschort ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota. Hij verwijst hiertoe naar de COI Focus van 2019, p. 7.

Daarnaast moeten volgens verzoeker twee andere conclusies van het CGVS worden bekritiseerd: het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen crimineel en conflict-gerelateerd geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd waar het stelt dat er een verschil bestaat in de typologie van het geweld, maar niet waar het stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict. Verzoeker argumenteert dat dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband blijkt te houden met het conflict in de regio:

"Volgens het International Institute for Strategie Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïnezingingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.

Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken."

Dat het rodekruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten.

De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast. In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Aboubacar Diakité contre Commissaire

général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht: (...)

In zijn Conclusie voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit van een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die node, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was: (...)

In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12pendante à la Cour de justice de l'Union européenne C had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd is: (...)”

Verzoeker benadrukt dat zijn persoonlijke omstandigheden in overweging moeten worden genomen, met name dat hij homoseksueel is en een gegronde vrees heeft voor de Venezolaanse overheden die samenwerken met gewapende groeperingen die aanwezig zijn in Colombia en deelnemen aan de gewapende conflicten. Hij onderstreept dat hij nooit in Colombia heeft gewoond en er geen enkele vorm van familiaal of sociaal netwerk heeft waarop hij zou kunnen steunen in geval van problemen. Om al deze redenen meent verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift:

- stuk 3: *Sin Violencia LGBT, El prejuicio no conoce fronteras, Homicidios7 de lesbianas, gay, bisexuales, trans en países de América Latina y el Caribe*, 2014-2019, augustus 2019;
- stuk 4: *Colombia Diversa, La discriminación, una guerra que no see termina. Informe de derechos humanos de personas lesbianas, gays, bisexuales y trans en Colombia 2017*, juli 2018;
- stuk 5: getuigenis + kopie identiteitskaart + kopie klacht + kopie woonstatustest + attest lidmaatschap CausaR van C.J.M.T.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 7 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

3.2. Verzoeker maakt op 29 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij een eensluidend verklaarde vertaling wordt gevoegd van de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd en die betrekking hebben op C.J.M.T.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoeker heeft de Venezolaanse alsook de Colombiaanse nationaliteit. Hij is homoseksueel en werkte in Venezuela als advocaat en juridisch opvolger voor de oppositiepartij La Causa R.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te oordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Bijgevolg moet verzoekers nood aan internationale bescherming worden getoetst ten aanzien van beide landen van nationaliteit, in dit geval Venezuela en Colombia.

4.2. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging in Venezuela, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Wat betreft uw vrees ten opzichte van Venezuela, haalde u aan dat u in het geval van een terugkeer vreest om vermoord te worden door een paramilitaire groepering gelinkt aan het regime van president

Maduro en dit omwille van uw talrijke politieke activiteiten in het verleden (CGVS, p.13-14). U vreest er ook te worden vernederd en gediscrimineerd vanwege uw homoseksualiteit, hetgeen u staft aan de hand van persoonlijke ervaringen uit het verleden (CGVS, p.5-6, p.19). Hierbij dient te worden aangehaald dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. Het gegeven dat u daar herhaaldelijk het slachtoffer werd van afpersing en dat u er op het hoofd geslagen werd, alsook de algemene situatie voor homoseksuelen in Venezuela, doen vermoeden dat een terugkeer naar Venezuela, in uw specifieke geval, uitgesloten lijkt en dat uw vrees ten opzichte van Venezuela als gegrond wordt beschouwd.”

Het standpunt dat verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst, Venezuela, een gegronde vrees voor vervolging heeft, wordt door de Raad bijgetreden en overgenomen.

4.3. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van Colombia blijkt uit het gehoorverslag en ter terechtzitting dat verzoeker de Colombiaanse nationaliteit heeft verworven via zijn grootmoeder die Colombiaanse was en hem via zijn moeder de nationaliteit doorgaf. Verzoekers grootmoeder verhuisde naar Venezuela en woont daar nog altijd. Verzoeker verklaart nooit in Colombia te zijn geweest en daar ook geen familiaal netwerk te hebben, wat de verwerende partij niet betwist (ADMINISTRATIEF DOSSIER CGVS, stuk 9, gehoorverslag, p. 2-3).

Verzoeker vreest in Colombia discriminatie en geweld omwille van zijn homoseksuele geaardheid (ibid., p. 20-21).

Wat betreft de algemene situatie voor homoseksuelen stelt de Raad op basis van het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende vast.

De stelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat Colombia *“een uiterst vooruitstrevende positie aanneemt op het vlak van LGBTQ-rechten”* en dat *“het wetgevend kader voor de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap er het voorbije decennium zeer sterk op vooruit gegaan is”*, moet vooreerst worden genuanceerd.

Indien Colombia de jure een vooruitstrevende positie lijkt in te nemen, dan blijkt uit de landeninformatie dat dit grotendeels het resultaat is van arresten uitgesproken door het Colombiaanse Grondwettelijk Hof die gezag van gewijsde hebben erga omnes, en niet van parlementair wetgevend werk (OFPRA, *“La situation de minorités sexuelles et de genre”*, 20 september 2018, p. 4-6; Human Rights Watch, World Report 2020, p. 149). Zich baserend op het grondwettelijk non-discriminatiebeginsel, heeft het Grondwettelijk Hof in de tijdsperiode van 2013 tot 2016 een heel arsenaal aan rechten toegewezen aan LGBT-personen. Zo oordeelde het Colombiaanse Grondwettelijk Hof in 2015 dat homokoppels niet mogen worden verhinderd om een kind te adopteren. In 2016 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat homokoppels het recht hebben om te huwen. In een artikel van de Colombiaanse krant El Tiempo van 30 juni 2019, waarnaar de commissaris-generaal in de beslissing verwijst en dat werd opgenomen in het administratief dossier, beschrijft een expert dit als volgt: *“Lo que se tiene es una constelación de sentencias que protegen a las personas LGBT y en esa constelación, que funciona como una gran red de protección, es que tenemos las herramientas jurídicas necesarias.”* (vrije vertaling: Er bestaan heel wat vonnissen die LGBT-ers beschermen en al deze vonnissen samen vormen als het ware een beschermingsnetwerk waarbinnen we over de nodige rechtsmiddelen beschikken.)

De progressieve standpunten van het Grondwettelijk Hof worden evenwel niet weerspiegeld in de publieke opinie en in de Colombiaanse samenleving. Zo werd in mei 2017 een wetsvoorstel om een referendum te organiseren over de vraag of koppels van een zelfde geslacht kinderen kunnen adopteren, verworpen uit schrik om de gemaakte vooruitgang in gevaar te brengen. Verder blijkt ook dat de vroegere procureur-generaal heeft gedreigd om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en overheidsambtenaren via omzendbrief heeft opgedragen om huwelijken tussen personen van hetzelfde geslacht te weigeren (OFPRA, p. 6). Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat, ondanks de vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBT-personen, er in de praktijk nog regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, waaronder seksuele agressie, vooroordelen en stigmatisering vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo (OFPRA, p. 6 e.v.).

De commissaris-generaal merkt terecht op dat uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen. Er kan evenwel geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat, de beschikbare landeninformatie in acht genomen, homoseksuelen in Colombia een kwetsbare groep blijven vormen omdat er, zoals verzoeker terecht

beschrijft, een grote paradox bestaat tussen, enerzijds, de progressieve arresten van het Grondwettelijk Hof en progressieve regelgeving, en, anderzijds, de dagelijkse realiteit waar deze juridische bescherming geen effectiviteit krijgt en de mate van discriminatie, haat en geweld tegen homoseksuelen in de Colombiaanse samenleving, zowel door overheids- als niet-overheidsactoren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal deze paradox tussen theoretische juridische bescherming en de maatschappelijke realiteit van discriminatie en geweld voldoende in rekening heeft gebracht.

Deze paradox wordt nochtans bevestigd door de drie experten die aan bod komen in het krantenartikel waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf verwijst. Zij wijzen op de grote sociale, culturele en institutionele problemen die LGBT-personen verhinderen om die rechten onbepert te genieten, de grote kloof tussen de wet en de toepassing ervan aangezien de uitvoerende macht geen moeite doet om de toepassing van de LGBT-rechten te garanderen alsook de afwezigheid van een overheidsbeleid dat deze rechten waarborgt en ervoor zorgt dat deze rechten niet enkel worden gerespecteerd door overheidsambtenaren, maar door de volledige samenleving zodat het geweld en de discriminatie in de kiem worden gesmoord. Verzoeker merkt terecht op dat deze paradox evengoed blijkt uit en wordt beschreven in het OFPRA-rapport waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst (p. 6 e.v.) alsook in het United States Department of State (USDOS), *"2019 Country Report on Human Rights Practices: Colombia"* van 11 maart 2020 (p. 31). Ook UNHCR bevestigt dat: *"Paradoxically, simultaneously with the advancement in terms of recognition of the rights of these individuals, violent incidents seem to have increased."* (UNHCR, *'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia'*, september 2015, p. 48).

Voormelde paradox komt het meest tot uiting in het aantal moorden op leden van de LGBT-gemeenschap. Hoewel het aantal moorden in Colombia is gedaald sinds het vredesakkoord van 2016, heeft volgens OFPRA deze daling zich niet gemanifesteerd ten aanzien van LGBT-personen. Uit stuk 3 bij het verzoekschrift blijkt dat indien naar het aantal moorden op LGBT-personen in Latijns-Amerika wordt gekeken in de periode van 2014 tot 2019, 89% van deze moorden werden gepleegd in Colombia, Mexico en Honduras, waarvan 43% in Colombia alleen, met name een totaal van 542 LGBT-personen (Sin Violencia LGBT, *"El prejuicio no conoce fronteras, Homicidios de lesbianas, gay, bisexuales, trans en países de América Latina y el Caribe, 2014-2019"*, augustus 2019, p. 23). Ter terechtzitting voert de verwerende partij aan dat 542 personen op een totale bevolking van 49 miljoen inwoners geen groepsvervolgung uitmaakt. Dit argument neemt evenwel niet weg dat indien men het aantal LGBT-moorden per 100.000 inwoners in rekening neemt, Colombia op de tweede plaats komt, na Honduras en voor El Salvador, hetgeen toch een duidelijke aanwijzing is van de ernst van de situatie voor LGBT-personen in Colombia.

De kwetsbaarheid van LGBT-personen in Colombia voor discriminatie en allerlei vormen van geweld, wordt verder bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR Guidelines, p. 48-49). Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, wat betekent dat zijn individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet in staat was in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk omwille van zijn homoseksuele geaardheid zou worden blootgesteld aan vervolging.

Zo verwijst de commissaris-generaal naar de verklaringen van verzoeker dat hij nooit in Colombia is geweest en dat hij nooit de intentie had om daarheen te reizen (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag, p. 20), waaruit hij concludeert dat zijn beweerde vrees enkel hypothetisch van aard is. De Raad treedt verzoeker bij in zijn stelling dat de commissaris-generaal met dit motief wederom een onredelijke bewijslast oplegt aan een persoon die zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit heeft doch nooit in Colombia is geweest, en van wie uitdrukkelijk wordt gesteld dat zijn vrees ten opzichte van Venezuela als gegrond wordt beschouwd.

Het is in deze omstandigheden dan ook aannemelijk dat verzoeker zijn vrees grotendeels baseert op wat hij verneemt uit nieuws en via sociale media (ibid., p. 20-21). De commissaris-generaal meent dat dit evenwel niet afdoende is omwille van de inconsistentie met de informatie waarover hij beschikt. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt evenwel dat de conclusies die de commissaris-generaal trekt uit de landeninformatie moet worden genuanceerd, alsook dat hij de paradox tussen theoretische juridische bescherming en de maatschappelijke realiteit van discriminatie en geweld niet voldoende in rekening heeft gebracht, zodat in casu niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoekers verklaringen *"inconsistent"* zouden zijn met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Bovendien heeft verzoeker getracht de informatie die hij had uit het nieuws en de sociale media verder te concretiseren aan de hand van wat een Venezolaanse homoseksuele vriend van hem heeft meege- maakt in Colombia toen hij daar enige tijd verbleef (ibid., p. 21). Zonder uitspraak te doen over de geloofwaardigheid van dit voorval, beperkt de commissaris-generaal zich tot de stelling dat dit een geïsoleerd voorval betreft, waarbij hij geheel voorbijgaat aan het feit dat dit relaas steun vindt in de landeninformatie in het administratief dossier, waarin wordt bevestigd dat zulke voorvallen van pesten en geweld in de praktijk regelmatig plaatsvinden. Door te stellen dat dit voorval geen betrekking heeft op verzoekers individuele toestand, tracht de commissaris-generaal verzoeker wederom iets te doen bewijzen wat hij niet kan aantonen daar hij nooit eerder in Colombia heeft verbleven.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker nogmaals dat hij nooit in Colombia heeft geleefd en dat hij daar geen familiaal en sociaal netwerk heeft. Deze individuele omstandigheden van verzoekers geval maken dat hij dus niet is vertrouwd met de situatie in dat land, dat het bijgevolg aannemelijk is dat hij de gevaren niet even goed zal kunnen inschatten als iemand die heel zijn leven in dit land heeft gewoond en dat hij geen netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in geval van problemen. De Raad meent dat dit omstandigheden zijn die verzoekers kwetsbaarheid omwille van zijn homoseksuele geaardheid in het licht van de algemene Colombiaanse context verhogen. Dat verzoeker om vervolgingsproblemen niet terug kan naar zijn land van herkomst, in casu Venezuela, en hij enkel om die reden naar Colombia zou moeten, maakt hem bovendien nog extra kwetsbaar.

Bovenop verzoekers profiel als homoseksueel, wijst de Raad nog op diens politiek profiel waarvan uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit wordt betwist, met name dat hij als advocaat en juridische opvolger voor de oppositiepartij La Causa R. werkte in Venezuela. In de bestreden beslissing wordt evenmin betwist dat verzoeker herhaaldelijk het slachtoffer werd van afpersing en slagen door onder meer colectivos (paramilitairen) die hem bedreigden en zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk. Verzoeker verwijst in dit kader terecht naar de samenwerking tussen de Venezolaanse overheden en Colombiaanse gewapende (paramilitaire) groeperingen, die eveneens in Venezuela opereren.

Vervolgens stelt zich de vraag of de Colombiaanse overheden bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing terecht op dat deze bescherming niet absoluut moet zijn, bescherming moet bieden tegen elk feit begaan door derden en dat de overheden de plicht hebben om burgers te beschermen, maar dat deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt.

In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal naar landeninformatie waaruit zou moeten blijken dat er effectieve maatregelen werden en worden genomen om de doeltreffendheid van de bescherming te verhogen bij LGBTQ-gerelateerde misdrijven, met name (i) de oprichting van een gecoördineerd agentschap dat de verschillende Colombiaanse ordediensten, waaronder het parket en de politie, hieromtrent sensibiliseert, (ii) campagnes van het Colombiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken om de verworven rechten van de LGBTQ-gemeenschap te vrijwaren, (iii) het bestaan van talrijke hulpposten in Colombia die psychologische, medische en juridische bijstand bieden aan slachtoffers van onder andere LGBTQ-gerelateerd geweld, (iv) de inzet op preventie door de Colombiaanse politie om de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap te beschermen, (v) het bestaan van talrijke ngo's en andere associaties in Colombia die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTQ-beweging in het land en allerhande steun bieden aan leden, zoals Colombia Diversa, Caribe Affirmativo en de Santamaría-stichting. Volgens de commissaris-generaal toont het voorgaande aan dat er *“afdoende en betekenisvolle bescherming ter plekke voorhanden is”*.

De Raad stelt evenwel samen met verzoeker vast dat de commissaris-generaal geheel abstractie maakt van een grote mate van de facto straffeloosheid van misdrijven tegen LGBT-personen, zoals deze blijkt uit de landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. De conclusie van de commissaris-generaal moet dan ook worden bijgesteld en genuanceerd.

Zo wordt in het rapport van de Canadese Immigration and Refugee Board, *“Treatment of sexual minorities; availability of state protection and support services”* van 24 juni 2015 (punt 3. State Protection) vermeld dat de richtlijn om in te zetten op preventie door de politie vaak wordt geminimaliseerd, niet voldoende wordt gepromoot dan wel onuitgevoerd blijft. Verder blijkt dat op het vlak van opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen slechts een klein aantal van de misdrijven tegen LGBT-personen wordt onderzocht, in weinig gevallen leidt tot een rechtszaak en nog minder tot veroordelingen. Ook in de UNHCR Guidelines (p. 48) en in het OFPRA-rapport wordt deze de facto straffeloosheid vermeld, waarbij het net de voormelde ngo's en associaties zijn die in hun rapportage stellen dat de bescherming door de Colombiaanse overheden als ontoereikend aan de kaak wordt gesteld (p. 16-19, 'Attitude des autorités'). Verzoeker voegt overigens als stuk 4 aan zijn verzoekschrift

een rapport van juli 2018 toe van de ngo Colombia Diversa en Caribe Afirmative over “*La discriminación, una guerra que no termina. Informe de derechos humanos de personas lesbianas, gays, bisexuales y trans en Colombia*” om deze straffeloosheid te illustreren. Tevens blijkt uit de UNHCR Guidelines (p. 49) en het OFPRA-rapport dat Colombiaanse overheden zelf ook geweld plegen tegen LGBT-personen omwille van hun geaardheid. De Raad herinnert eraan dat volgens artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming in het algemeen geboden wordt geboden wanneer overheidsactoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestrafing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

In het licht van deze algemene omstandigheden in Colombia, die blijken te geven van een zekere straffeloosheid inzake misdrijven tegen LGBT-personen, en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name het feit dat hij nooit in Colombia heeft geleefd, niet is vertrouwd met de situatie in dat land en daar geen familiaal en sociaal netwerk heeft, acht de Raad het in verzoekers geval niet redelijk om zonder meer aan te nemen dat er in zijn geval “*afdoende en betekenisvolle bescherming ter plekke voorhanden is*”.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat, gelet op zijn specifieke profiel en individuele omstandigheden, kan worden aangenomen dat verzoeker ook ten aanzien van Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wordt dan ook erkend als vluchteling.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES